

Українська поезія дітям

Молитва ЗА УКРАЇНУ

Боже великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Волі і світу промінням
Ти її осіни.
Світлом науки і знання
Нас, дітей, просвіти,
В чистій любові до краю
Ти нас, Боже, зрости.
Молимося, Боже єдиний,
Нам Україну храни,
Всі свої ласки й щедроти
Ти на люд наш зверни.
Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світу, щастя,
Дай, Боже, народу
І многая, многая літа.
Олександр Кониський

Грицько ¹ Бойко

*1923 р., смт. Оленівка, Донецька обл. -
1978 р., м. Київ*

Бабуся і внук

Бабуся внука колисає,
А внук ніяк не засинає.
Розповіла вже всі казки,
І віршики, і приказки.
Стомилася, та все ж співає, —
А внук ніяк не засинає.
Аж враз в кімнаті тихо стало —
Мабуть, уже заколисала...
Та ні, знов пісенька луна
Якась тонка і голосна.
Піду в кімнату подивлюся —
Щось наче голос не бабусі.
Зайшов — побачив я дива:
Бабуся спить, а внук співа!

¹ © Бойко Б., Бойко Г., Бойко І. (правонаступники Бойка Г.), 2015 р.

Білочка

Хвіст трубою, спритні ніжки —
Плиг із гілки на сучок! —
Носить білочка горішки
В золотий свій сундучок.
В неї й очі, мов горішки,
Кожушинка хутряна,
Гострі вушка, наче ріжки, —
У дуплі живе вона.

Дві киці-сестриці

Дві киці-сестриці,
Зелені очиці,
Дві киці-сестриці
Схотіли водиці.
Корито стареньке
Стоїть біля хати,
На ньому любенько
Сидять голуб'ята.
Дві киці-сестриці
Про воду забули,
Дві киці-сестриці
Поживу зачули.
У них оченята
Горять, мов жаринки:

— Смачні голуб'ята,
Аж котиться слинка! —
Плигнули... Та птицям
Вдалося злетіти,
А киці-сестриці
Упали в корито.
В холодній водиці
Нявчать кошенята...
Що, киці-сестриці,
Смачні голуб'ята?!

Для мами

Сказав мені мій тато,
Що скоро в мами свято.
Я ж так його чекаю
Й хустинку вишиваю
Шовковими нитками —
Для рідної, для мами!

Ковзани-пустуни

Є у мене ковзани,
Ковзани-пустуни.
Тільки ранок наступає —
Вже на вулиці вони.

Їм сподобавсь дуже лід —
Я ж спізнився на обід.
І мені сказала мама:
— Просто горе з ковзанами!
Отакі-то ковзани,
Ковзани-пустуни!

Морозець

Морозець,
Морозець,
Не щипай за щічки!
Теплі валянки у нас,
Шубки й рукавички.
Морозець,
Морозець! —
Плещемо в долоні.
У дівчаток і хлоп'ят
Носики червоні.

Сестричка

Ростом невеличка
І швидка-швиденька —
Це моя сестричка,
Ще вона маленька.
Та, як всі дівчата,
Все вона з нитками —
Учиться в'язати

У своєї мами.
Вчора здивувала
Всіх моя сестричка —
Братику зв'язала
Білі рукавички!
Гарні, невеличкі,
Теплі та м'якенькі...
От вам і сестричка!
От вам і маленька!

Микола 2 Вінграновський

*1936 р., м. Первомайськ,
Миколаївська обл. —
2004 р., м. Київ*

* * *

Вві сні наш заєць знову задрімав.
Якби не в сні, то де б йому дрімати?
На теплу землю вухонько поклав
І серце своє заяче під лапи.
Додому ніч собі на небо йшла,

І на зорю дивилася мурашка...
Дрімайлику тим часом зацвіла
Під вусом, під самесеньким, —
ромашка!

Величальна колискова

Ще імені твого не знають солов'ї,
Ще імені твого не чули квіти,
І літо, і сніги, і літечка твої
Тобі не поспішають прилетіти.
Колисало небо
Білу хмару,
Колисало море
Хвилю кару...
Ще ніженька твоя не знає далини,
Щасливий мак цвіте біля криниці,
І ти, як мак, про щастя бачиш сні,
На них ніяк не можеш надивиться.
Обнімало небо
Білу хмару,
Обнімало море
Хвилю кару.
Щаслився ж і цвіти, метелику малий,
На долю і на волю тополину,
Понад Дніпром, де сонце, де орли,
Понад Дніпром на світ, на Україну.

Цілувало небо
Білу хмару,
Цілувало море
Хвилю кару...

* * *

Далекими світами
Вночі і по ночах
Горбатими морями
Летів додому птах.
Його мала голівка
Боялась над крилом —
Та зацвітала гілка
Блакитно-білим сном.
І птах сказав до себе,
До вітру на крилі:
— Нам лиш літати небом,
А жити на землі.

* * *

До нас прийшов лелека
З косою на плечі,
Води напився з глека
Та й сів на спориші.

І так сидів лелека,
І думав те, що знав:
Пропало десь далеко
Все, що косити мав.
Пропало десь далеко.
Не видно вдень-вночі...
І плакав наш лелека
З косою на плечі.

* * *

Іде кіт через лід
Чорнолапо на обід.
Коли чує він: зима
Його біла підзива.
— Ти чого йдеш через лід
І лишаєш чорний слід?
— Бо я чорний, — каже кіт, —
Я лишаю чорний слід.
Коли ж біла ти сама,
То білій тут дотемна.
І пішов кіт через лід
Чорнолапо на обід.
Стала зимонька сумна:
За котом ішла весна!